

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/59/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1211229243
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1211229243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľa: X. X., Z.. XX. XX. XXXX, B. Š. R.. Č.. X, X., zastúpený advokátom: JUDr. Ľubomír Schweighofer, Šafárikovo námestie č. 2, Bratislava, proti odporcovi: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho ul. č. 16, Bratislava, o neplatnosť právneho úkonu a zaplatenie istiny 1. 306 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. októbra 2014, č. k. 17C/226/2011 - 338, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia, že zmluva o revolvingovej pôžičke č. XXXXXX-XXXXX uzavretá dňa 16. 12. 2009 medzi odporcom ako veriteľom a ním ako dlžníkom je neplatná, určenia, že záložná zmluva k nehnuteľnosti č. XXXXXX-XXXXX uzavretá dňa 16. 12. 2009 medzi účastníkmi konania je neplatná a zároveň vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1. 306 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2, § 657 Občianskeho zákonníka, čl. 1 bod 1. 1, čl. 2 bod 2. 1, čl. 4 bod 4. 1, čl. 5 bod 5. 1, 5. 2, čl. 8 bod 8. 1, čl. 12 bod 1, 3 Zmluvy o revolvingovej pôžičke, zák. č. 150/2004 Z. z., § 2 zák. č. 25/2011 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinným v čase uzavretia zmluvy (od 01. 12. 2009 do 31. 12. 2009), § 80 písm. c), § 120 ods. 4 O. s. p. a vecne tým, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že navrhovateľ uzavrel zmluvu ako živnostník v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti, t. j. fyzická osoba - podnikateľ a nie ako spotrebiteľ, z dôvodu ktorého zmluvný vzťah s odporcom nemá charakter spotrebiteľského vzťahu a navrhovateľ sa preto nemôže domáhať neplatnosti napádaného právneho úkonu. Poukázal na skutočnosť, že v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania je okrem mena a priezviska navrhovateľa uvedené aj jeho obchodné meno, IČO a miesto podnikania s tým, že sám navrhovateľ prehlásil, že finančné prostriedky použije na výkon podnikania, pričom k prehláseniu pripojil svoj podpis, a aj žiadosť, ktorá predchádzala uzavretiu zmluvy o úvere, obsahuje v predtlačenom formulári údaje o jeho živnostenskom oprávnení. Uviedol, že zo záhlavia žiadosti je jasné, že išlo o poskytnutie živnostenskej pôžičky/podnikateľskej pôžičky/pôžičky so zábezpekou, v ktorej navrhovateľ tiež uviedol svoje IČO a vyplnil údaj v kolónke "obchodné meno". Poukázal na skutočnosť, že podľa európskeho práva na posúdenie charakteru zmluvy je dôležitý skutočný účel úveru s tým, že navrhovateľ podpisom zmluvy potvrdil, že pôžičku hodlá čerpať na podnikateľské účely a prehlásil, že nemá žiadne nesplatené záväzky voči fyzickej alebo právnickej osobe, avšak v konaní už tvrdil, že úver nepotreboval čerpať na podnikateľské účely, keďže ním

potreboval vyrovnať nedoplatok voči obchodnej spoločnosti Profi Credit s.r.o. a GE Money a.s., titulom uzavretých spotrebiteľských zmlúv s tým, že dané tvrdenia posúdil ako tendenčné a ničím nepreukázané, nakoľko navrhovateľ neprodukoval ani jeden dôkaz, že finančnými prostriedkami získanými zo spornej zmluvy vyrovnal nedoplatky z predchádzajúcich úverov, prípadne uhradil iné nedoplatky, ktoré mu vznikli ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi. Poukázal na výpoveď svedka X. B., ktorý uviedol, že pri ohliadke predmetu zálohu mu navrhovateľ povedal, že pôžičku chce použiť na rekonštrukciu pohostinstva, ktoré prevádzkuje. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že nevedel, že zmluvy uzatváral ako fyzická osoba - podnikateľ, pretože zmluvu si riadne neprečítal, zaujímala ho iba výška poskytnutej pôžičky, ako aj výška mesačných splátok a požiadavkou odporcu predložiť živnostenský list a daňové priznanie sa bližšie nezaoberal s tým, že obchodnú zástupkyňu odporcu nikdy nežiadal o poskytnutie úveru ako živnostník, nakoľko finančné prostriedky nepotreboval na podnikateľské účely, ale na preklenutie osobnej nepriaznivej finančnej situácie, keďže sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, z ktorého vyplynulo, že dňa 08. 12. 2009, teda pred uzavretím spornej zmluvy, uzavrel s odporcom zmluvu o spolupráci číslo XXXXX/XXXX, na základe ktorej navrhovateľ sprostredkoval pre odporcu finančné produkty, pričom súčasťou zmluvy o spolupráci boli zmluvné dojednania, podľa ktorých sa navrhovateľ zaviazal, že bude pre odporcu podľa jeho pokynov vyvíjať činnosť smerujúcu k uzatváraniu zmlúv o pôžičkách/úveroch, vrátane dodatkov k nim, vždy podľa platného vzoru, eventuálne záložných zmlúv k nehnuteľným a hnutelým veciam, vyvíjať činnosť smerujúcu k uzatváraniu zmlúv o spolupráci medzi Profi Credit s.r.o. a tretími osobami, vyhľadávať a oslovovať klienta v rámci príslušného regiónu, vyplniť žiadosť - zmluvu o poskytnutie pôžičky/úveru, vrátane doloženia všetkých požadovaných príloh, vyplňať formuláre o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere (predzmluvný formulár), vyplňať predbežné hodnotenia klienta, kompletizovať všetky dokumenty (podľa aktuálnej metodiky - aktuálne obchodné podmienky), doručiť žiadosť/zmluvu a predzmluvné formuláre, vrátane všetkých požadovaných dokumentov, hodnotenia klienta, zmluvy o pôžičke/úvere, záložnej zmluvy, potvrdenia od zamestnávateľa o výške pracovného príjmu zamestnanca, dohody o zrážkach zo mzdy, starať sa o klienta, spolupracovať pri riešení záväzkov klienta po lehote splatnosti, koordinovať poradenstvo a školenie tretích osôb s tým, že navrhovateľ pred uzavretím zmluvy vystupoval sám ako obchodný zástupca odporcu, zúčastňoval sa školení, pravidelných porád, priebežne sa oboznamoval so zmenami metodiky/obchodných podmienok a so zmenami všeobecných obchodných podmienok (článok 2 bod 2. 6), preto musel vedieť za akých podmienok odporca úvery poskytuje, aký je rozdiel medzi úverom poskytovaným fyzickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ už v minulom období mal skúsenosti s poskytovaním spotrebiteľských úverov, keď dňa 03. 12. 2007 uzavrel zmluvu o úvere s obchodnou spoločnosťou GE Money a. s. a dňa 29. 05. 2009 zmluvu o spotrebiteľskom úvere s obchodnou spoločnosťou Provident Financial s.r.o., ktoré uzavrel ako spotrebiteľ, pričom pri uzatváraní zmluvy nemusel predkladať ani živnostenský list ani daňové priznanie. Uviedol, že z výpovede svedkov (F. L. Q., F.J. E., X. B.) vyplynulo, že navrhovateľ mal dostatok časového priestoru na preštudovanie si samotnej zmluvy s tým, že obchodná zástupkyňa mu poskytla dostatok časového priestoru na jej preštudovanie, navrhovateľa oboznámila so všetkými podmienkami zmluvy, uviedla, že ak by navrhovateľ nemal záujem o poskytnutie zmluvy ako fyzická osoba, nikdy by mu takúto zmluvu nepredložila a svedkyňa F. E. ako manažérka oddelenia spracovania zmlúv vo svojej výpovedi uviedla, že v prípade, ak ide o fyzickú osobu - nepodnikateľa, odporca poskytuje úvery iba do výšky 1. 500 eur, v prípade fyzických osôb - podnikateľov je táto suma vyššia, čo uviedol aj sám odporca vo svojej výpovedi. K tvrdeniu navrhovateľa, že zmluvu uzavrel pod tlakom finančných problémov v tiesni, pretože nebol schopný splácať svoje skôr vzniknuté záväzky a mohol prísť o celý svoj majetok uviedol, že v prípade, ak by navrhovateľ uzavrel zmluvu v tiesni, tieseň nerobí právny úkon neplatným, ale navrhovateľ mal možnosť v zmysle § 49 Občianskeho zákonníka od zmluvy odstúpiť, možnosť ktorú nevyužil a od zmluvy doposiaľ neodstúpil. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nebol iba "typickým" účastníkom zmluvného vzťahu ale vzhľadom na to, že v predchádzajúcom období pôsobil ako obchodný zástupca odporcu, musel mať informácie navyše, pokiaľ sa týka uzatvárania zmlúv s obchodnou spoločnosťou odporcu s tým, že zo strany navrhovateľa išlo o v poradí druhú zmluvu, ktorú s touto obchodnou spoločnosťou uzavrel, keď prvú zmluvu uzavrel ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Tvrdenie navrhovateľa, že v čase uzatvárania zmluvy bol pod tlakom nepriaznivej finančnej situácie, súd prvého stupňa nepovažoval za relevantné, pretože podľa § 37 Občianskeho zákonníka nejde o taký stav vôle navrhovateľa, ktorý by robil tento právny úkon neplatným, nakoľko nedostatok vôle prichádza do úvahy iba v prípade násillia (fyzického donútenia, nátlaku, nepriamom nátlaku na psychiku, že namiesto svojej vôle prejavuje vôľu donucujúceho (napríklad, ak bitím niekto núti iného, aby podpísal predložený dokument), pričom v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľ právny úkon urobil pod tlakom násillia alebo pod tlakom bezprávej vyhrážky. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na

rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. mája 2011, sp. zn. 6 Co/84/2011, v ktorom judikoval: "Konanie, ktorým sa presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľa, s cieľom dosiahnuť, aby ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru, účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/29 ES z 11. 05. 2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradiť pod nekalú praktiku a zároveň môže napĺňať atribúty agresívnej obchodnej praktiky, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi" s tým, že v konaní navrhovateľ nepreukázal, že zmluvu o pôžičke uzatváral ako spotrebiteľ, jeho tvrdenia zostali len v rovine konštatovania, ktoré nepotvrdili ani vypočítaní svedkovia. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom odporcu v konaní, ktorému priznal náhradu trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia v sume 33 eur a trov právneho zastúpenia advokátkou vo výške 2.307,79 eur podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. s tým, že základná sadzba za návrh v časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bola vo výške 73,69 eur vrátane DPH (61,41 eur + DPH 12,28 eur), zvýšenie základnej sadzby o sumu 46,95 eur (39,13 eur + DPH 7,83 eur), pričom suma 39,13 eur predstavuje 1/3 zo sumy 117,38 eur (suma 117,38 eur predstavuje súčet tarifných odmien, ktorá sa týkajú žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a zmluvy o určenie neplatnosti záložnej zmluvy á 58,69 eur a základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 13 ods. 3, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. tak predstavuje 120,64 eur vrátane DPH) za 14 úkonov právnej služby, príprava a prevzatie právneho zastúpenia á 120,64 eur, vrátane DPH v roku 2012, odvolanie voči uzneseniu o nariadení priebežného opatrenia á 60 32 eur (1/2 zo základnej sadzby), písomné vyjadrenie k návrhu vo veci samej a za účasť na pojednávaní dňa 15. 11. 2012 á 120,64 eur, spolu v roku 2012 v sume 422,24 eur, za úkony právnej pomoci vykonané v roku 2013, účasť na pojednávaní dňa 05. 02. 2013 (1/4 - nemeritórne pojednávanie) á 30,16 eur, účasť na pojednaniach v dňoch 07. 05. 2013, 18. 06. 2013, 08. 10. 2013 á 120,64 eur a za účasť na pojednávaní dňa 17. 12. 2013 (1/4 - nemeritórne) á 30,16 eur, spolu v roku 2013 v sume 422,24 eur, za úkony právnej pomoci realizované v roku 2014, za účasť na výsluchu svedka vykonaného pred dožiadaným súdom dňa 13. 03. 2014 (1/4 z dôvodu jeho neprítomnosti á 30,16 eur, za účasť na výsluchu svedka pred dožiadaným súdom dňa 16. 04. 2014 á 120,64 eur, za účasť na pojednaniach dňa 17. 06. 2014, 09. 09. 2014 a dňa 14. 10. 2014 á 120,64 eur, spolu v roku 2014 v sume 512,72 eur, spolu v sume 1.357,20 eur s tým, že právnej zástupkyňi odporcu plnú výšku tarifnej odmeny nepriznal za nemeritórne pojednania dňa 05. 02. 2013, 17. 12. 2013) + režijný paušál 4 x á 9,16 eur vrátane DPH, 5 x á 9,37 eur, vrátane DPH, 5 x á 9,65 eur vrátane DPH, spolu 131,74 eur. Uviedol, že hotové výdavky pozostávajú z cestovných nákladov za účasť pred dožiadaným súdom v Prešove, spolu v sume 111,33 eur vrátane DPH a náhrada za stratu času pri účasti na výsluchu svedka pred dožiadaným súdom v Prešove v trvaní cesty z Bratislavy do Prešova v dĺžke 5 hodín a 10 min, t.j. 11 začatých polhodín, čo predstavuje za celú cestu spolu 22 polhodín á 16,08 eur vrátane DPH, spolu 353,76 eur za dve účasti pred dožiadaným súdom v Prešove spolu 707,52 eur.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade so zákonom, pričom na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vadám konania, v dôsledku ktorých došlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom (ust. § 221 písm. f/ O. s. p.), ako aj k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že zmluvu úvere a záložnú zmluvu uzavrel ako živnostník, v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti, z dôvodu ktorého sa nemôže domáhať neplatnosti týchto právnych úkonov podľa ust. § 52 - 54 Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že tento záver považuje za právne nesprávny, arbitrárny, svojvoľný, ústavne a euro nekonformný. Namietol, že súd prvého stupňa bez ďalšieho rozhodol, že svojim podpisom zmluvy potvrdil, že pôžičku hodlá čerpať na podnikateľský účel a prehlásil, že nemá žiadne nesplatené záväzky voči fyzickej alebo právnickej osobe, keď poukázal na záhlavie zmluvy o úvere, kde je uvedené obchodné meno, IČO a miesto jeho podnikania a tiež uviedol, že sám prehlásil, že finančné prostriedky použije na výkon podnikania, pričom k uvedenému prehláseniu pripojil svoj podpis, čím súd prvého stupňa pristupoval ku skúmaniu dôvodnosti jeho nároku na určenie neplatnosti právnych úkonov prísne formalistický, preňho nevýhodne a nepriaznivo, keďže sa nezaoberal okolnosťami uzavretia zmluvy o úvere a záložnej zmluvy, nekalými praktikami odporcu, neprijateľnými zmluvnými podmienkami a pod., čím konal v rozpore s

ustálenou judikatúrou, v zmysle ktorej, eurokonformným aj ústavne konformným môže byť len výklad pre spotrebiteľa výhodnejší a je preto nevyhnutné odmietnuť formalistickejší prístup. Uviedol, že neučinil a nepodpisal žiadne prehlásenie, že finančné prostriedky použije na výkon podnikania, ako uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku s tým, že podpísal zmluvu o úvere, ktorá vo všetkých jej znakoch ako aj v okolnostiach, za akých bola uzavretá, je absolútne neplatná. Namietol, že síce v zmluve o úvere sa o podnikateľskom účele pôžičky hovorí len v bode 1.1., že veriteľ poskytuje dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 10.728 eur (323.191,73,-Sk), avšak dané ustanovenie zmluvy o úvere nepredstavuje za žiadnych okolností jeho prejav vôle, že hodlá čerpať finančné prostriedky na podnikateľské účely, resp., že tieto použije na výkon svojho podnikania s tým, že ani tzv. jeho čestné prehlásenie v bode 10. zmluvy o úvere nemožno považovať za jeho skutočné vlastné prehlásenie, nakoľko zmluvu nevypracovával, nepripravoval, nezasahoval do nej, znenie zmluvy mu bolo predložené na podpis už vopred podpísané odporcom. Vytkol súdu prvého stupňa, že nevzal do úvahy skutočnosť, ktorú opakovane v konaní uvádzal, že odporca trval na tom, aby zmluvu uzavrel ako živnostník za účelom použitia peňazí na účel výkonu podnikateľskej činnosti, a to napriek tomu, že v tom čase živnosť nevykonával a tieto peniaze potreboval na splatenie dlhov, ktoré vznikli v súvislosti s uspokojovaním základných potrieb jeho rodiny a na úhradu nedoplatkov súvisiacich s bývaním. Uviedol, že tvrdenie svedka B., na ktoré poukázal súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, že mu mal uviesť, že peniaze potreboval na prevádzku reštaurácie sa nezakladá na pravde, nakoľko sa nikdy takto nevyjadril s tým, že nedisponoval a doposiaľ nedisponuje na to potrebným živnostenským oprávnením a súd prvého stupňa preto nepostupoval správne, keď na toto tvrdenie tohto svedka prihliadal. Poukázal na skutočnosť, že o formálnosti uvedenia podnikateľského účelu pôžičky v zmluve o úvere svedčí to, že v čase jej uzavretia nevykonával žiadnu podnikateľskú alebo profesijnú činnosť, na ktorú by peniaze z pôžičky mohol alebo mal použiť, bol iba držiteľom živnostenského oprávnenia a živnosť nemal pozastavenú, z ktorého dôvodu podával daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby, vo vzťahu s odporcom sa nesprával ako podnikateľ a peniaze potreboval na zabezpečenie svojich základných životných potrieb, keďže bol v tiesni a v núdzi a potreboval si o. i. splatiť svoje iné neuhradené záväzky voči tretím osobám s tým, že o tomto zámere riadne informoval obchodnú zástupkyňu odporcu Q., ktorá mu sprostredkovala uzavretie zmluvy o úvere a záložnej zmluvy s odporcom. Namietol, že odporca neskúmal, či reálne boli peniaze použité na dohodnutý účel a je zrejmé, že nebolo v odporcovom záujme, aby reálne vykonával činnosť v zmysle živnostenského oprávnenia, ale len aby týmto oprávnením disponoval, čo potvrdila aj samotná výpoveď odporcu a svedkyne E., z ktorých vyplýva, že odporca od neho nežiadal podnikateľský plán s tým, že z obsahu zmluvy a predmetu činností vyplývajúcich zo živnostenského oprávnenia nevyplýva žiaden vzájomný súvis ani prepojenie medzi zmluvou o pôžičke a jeho profesnou činnosťou, čím sa súd prvého stupňa absolútne nezaoberal napriek tomu, že na to v konaní upozorňoval. Vytkol súdu prvého stupňa, že okrem záhlavia zmluvy o úvere a podpisu zmluvy neskúmal jej obsah, inak by musel dôjsť k záveru, že z neho vyplývajú neprijateľné zmluvné podmienky, ustanovenia v rozpore s dobrými mravmi, občianskym zákonníkom, zákonom o spotrebiteľských úveroch s tým, že zmluvu o úvere je pritom nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, čo vyplýva aj z ustálenej súdnej praxe. Uviedol, že súd prvého stupňa síce správne uviedol, že na posúdenie charakteru zmluvy je dôležitý skutočný účel úveru, no sám tento účel neskúmal a ani sa s tým skutočne nezaoberal, keď podnikateľský účel úveru vyvodil len zo záhlavia a podpisu zmluvy o úvere, z ničím nepreukázaného prehlásenia navrhovateľa a z nesprávne vyhodnotenej žiadosti o poskytnutie pôžičky zo dňa 01. 12. 2009. Poukázal na skutočnosť, že žiadosť o poskytnutie pôžičky zo dňa 01. 12. 2009 súd prvého stupňa absolútne nesprávne posúdil, keď uviedol, že v žiadosti uviedol svoje IČO a vyplnil aj údaj v kolónke „obchodné meno“, keď nie je zrejmé, ako dospel k tomuto záveru, keďže samotná žiadosť o poskytnutie pôžičky je toho presným opakom s tým, že z obsahu žiadosti bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že nejde o žiadosť živnostenskej pôžičky, ani o žiadosť podnikateľskej pôžičky a poukázal na výpoveď svedkyne Q., ktorá uviedla, že sčasti žiadosť o poskytnutie pôžičky navrhovateľa vypísala ona, pričom potvrdila, že je to jej písmo na žiadosti v hornej časti, vypísala meno, priezvisko klienta, rodné číslo (bod I. žiadosti) a zvyšok písal niekto z firmy, kto, však uviesť nevedela. Uviedol, že v bode V. žiadosti je doplnené iným písmom obchodné meno, IČO, miesto podnikania a kontaktná adresa žiadateľa a v bode VI. požadovaná výška pôžičky, pričom suma požadovanej a poskytnutej pôžičky, ako aj výška mesačnej splátky bola preškrtnutá, vypisovaná rôznymi písmami a perami, pričom rovnako neznáma osoba vypĺňala kolónku zaistenie, z ktorej má vyplývať zaistenie pôžičky zmenkou a nehnuteľnosťou a Prílohy a preto je zrejmé, že k zásahom do žiadosti došlo až po tom, čo ju podpísal, keďže ako uviedli svedkovia, najprv sa žiadosť vypísala u obchodného zástupcu a potom sa zasielala odporcovi na schválenie. Namietol, že odporca bez jeho vedomia a súhlasu vyplnil bod IV. žiadosti (meno priezvisko, mobil, bankové spojenie), bod V. žiadosti (obchodné meno, IČO, miesto

podnikania, kontaktná adresa firmy, registrácia podnikateľského subjektu) a vyplnil a preškrtoval bod IV. žiadosti (poskytnutá čiastka, splatnosť pôžičky, výška mesačnej splátky, nominálna hodnota pôžičky) s tým, že jeho žiadosť o poskytnutie pôžičky bez jeho súhlasu a vedomia odporcu „upravil“ v snahe doceliť formálne stav, že požiadal odporcu o poskytnutie podnikateľského úveru so zábezpekou s výškou pôžičky 5.259 eur, ktorú má splácať v 36 splátkach v sume 298 eur, s nominálnou hodnotou pôžičky 10.728 eur a, že tento podnikateľský revolvingový úver mu bol poskytnutý na jeho vlastnú žiadosť. Uviedol, že odporca od neho za tým účelom vylákal predloženie živnostenského oprávnenia a daňového priznania, ako aj ďalších podkladov k záložnému právu a nakoniec aj vystavenie blankozmenky, čo predstavuje jednoznačne nekalú obchodnú prax, konanie v rozpore s dobrými mravmi a konanie bez odbornej starostlivosti s tým, že sa jedná o mimoriadne závažnú nekalú činnosť, ktorá má znaky trestnej činnosti. Uviedol, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu právnemu záveru o tendenčnosti jeho tvrdení, že peniaze nepotreboval čerpať na podnikateľské účely, ale na vyrovnanie nedoplatkov voči obch. spol. Profi Credit s.r.o. a GE Money s.r.o., nakoľko v konaní nepovedal, že peniaze z pôžičky nepotreboval čerpať na podnikateľské účely (takéto tvrdenie je len tvrdením súdu prvého stupňa), ale povedal, že peniaze potreboval na uspokojenie základných životných potrieb, na vyrovnanie nedoplatkov za energie v súvislosti s bývaním, na živobytie pre seba a svoju rodinu, ako aj na vyrovnanie skôr vzniknutých záväzkov, a preto nemá záver súdu o tendenčnosti jeho tvrdení žiaden relevantný podklad. Poukázal na skutočnosť, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere s Provident Financiel s.r.o. zo dňa 29. 05. 2009 a zmluvou o úvere s GE Money s.r.o. zo dňa 03. 12. 2007 preukázal, že mal nesplatené záväzky voči týmto subjektom a peniaze z pôžičky potreboval aj na ich vyrovnanie s tým, že v konaní navrhol vypočuť aj brata, ktorý by jeho zlú finančnú situáciu potvrdil, avšak dôkaz výsluchom tohto svedka súd prvého stupňa nepripustil a navrhovaného svedka nevypočuť. Uviedol, že až po vynesení napadnutého rozsudku našiel ďalšie potrebné písomnosti, ktoré sú dôležitými dôkazmi vo veci samej, a i keď dôkazné hodnotenie bolo už uzavreté, preukazuje nimi hodnovernosť tvrdení a argumentov o použití finančných prostriedkov zo zmluvy o úvere na vyrovnanie jeho záväzkov ako „fyzickej osoby - nepodnikateľa“, a to výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX za obdobie od 1. 12. - 31. 12. 2009, od 1. 1. - 31. 1. 2010, 1. 2. - 28. 2. 2010, 1. 3. - 31. 3. 2010, 1. 4. - 30. 4. 2010, fotokópie ústrižkov preukazujúcich úhradu sumy 206 eur, sumy 24 eur v prospech SPP, a.s. dňa 29. 12. 2009, úhradu sumy 107,15 eur v prospech GE Money, a.s. dňa 29. 12. 2009, úhradu sumy 29,62 eur v prospech UNIQUA poisťovňa, a.s. dňa 29. 12. 2009, platobný doklad SIPO II. preukazujúci úhradu sumy 241,27 eur dňa 29. 12. 2009, doklad o úhrade sumy 332,83 eur Bytovému družstvu Prešov. Vytkol súd prvého stupňa, že sa absolútne nezaoberal skutočnosťou, že zmluva o úvere je typicky štandardizovaná zmluva, pripravená pre veľký počet dlžníkov, do ktorej nemal možnosť zasiahnuť, písaná náročne tak, aby jej bežný človek neporozumel, z dôvodu ktorého mu patrí zákonná ochrana spotrebiteľa. Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 11. 2012, č. k. 18Co/109/2011 (správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. 12. 2012, č. k. 3Co/353/2012 (správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 10. 01. 2012, I. ÚS 1930/11 s tým, že súd prvého stupňa dôkazy vyhodnotil nesprávne a na jeho neprospech, čo viedlo k nesprávnemu právnemu záveru o jeho nespotebiteľskom postavení a tým aj k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej, nakoľko zmluva o úvere bola jednoznačne uzavretá v rozpore s jeho vôľou, keďže túto zmluvu podpisoval ako spotrebiteľ. Namietol, že súd prvého stupňa neprihliadol na žiadne z imanentných znakov nekalej a agresívnej obchodnej praxe odporcu deklarovanou o. i. aj rozsiahlou medzinárodnou a vnútroštátnou judikatúrou a bez ďalšieho skonštatoval, že konal pri uzavretí zmluvy ako podnikateľ a v konaní pred súdom tendenčne uviedol, že konal ako spotrebiteľ. K tvrdeniu súdu prvého stupňa, že nevedel, že zmluvy podpisuje ako fyzická osoba - podnikateľ, pretože dňa 08. 12. 2009 uzavrel s odporcom zmluvu o spolupráci, na základe ktorej sprostredkoval pre odporcu finančné produkty, preto musel vedieť za akých podmienok odporcu úvery poskytuje, aký je rozdiel medzi úverom poskytovaným fyzickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi a poukazom na ním uzavreté zmluvy so spol. Provident Financiel a GE Money, na základe ktorých mal za to, že mal skúsenosti s poskytovaním spotrebiteľských úverov uviedol, že v čase uzavretia zmlúv s odporcom bol dlhodobo práceneschopný a následne na to mu bol priznaný invalidný dôchodok, preto nemal stálu prácu, o čom doložil Potvrdenie o poberaní nemocenského od 01. 04. 2009 do 31. 12. 2009 s tým, že o pôžičku požiadal žiadosťou zo dňa 01. 12. 2008, t.j. pred uzavretím zmluvy o spolupráci s odporcom, v čase podpisu zmluvy o sprostredkovaní dňa 08. 12. 2008 nemal teda vedomosti a skúsenosti s produktmi odporcu. Namietol výpovede svedkov F. L. Q.H., F. E. T. X. B. z dôvodu, že sú to osoby, ktoré pracujú, resp. pracovali pre odporcu a preto vypovedali jednoznačne v záujme odporcu s tým, že svedkyňa F. L. Q. aj svedkyňa F. E. potvrdili, že po prijatí žiadosti o úver sa táto posunula vedeniu a na jej základe sa vypracovávala zmluva, ktorá sa dala na podpis štatutárnym zástupcom a následne klientovi a poukázal na protichodné

tvrdenia svedkov týkajúce sa poskytovania pôžičiek, keď obchodná zástupkyňa F. L. Q. uviedla, že ona len vypísala žiadosť a túto už individuálne posudzoval odporca, teda nejaký jej nariadený orgán, pričom však súčasne potvrdila, že X. B. jej zaslal formulár žiadosti a o poskytnutie pôžičky preňho s pokynmi, kde sa má čo vypísať a zaškrtnúť. Poukázal na skutočnosť, že nielen on, ale aj svedkyňa F. L. Q. potvrdila, že s takou zmluvou, akú podpísal s odporcom sa stretli prvýkrát, a teda mu bola zmluva o pôžičke predložená bez toho, aby mu ktokoľvek podrobne vysvetlil jej obsah a podmienky, čo dokazuje, že i napriek krátkej spolupráci s odporcom nemohol získať také znalosti a skúsenosti ohľadom zmlúv, keď ich nemala ani táto svedkyňa, nakoľko išlo o úplne nový typ zmluvy. Uviedol, že nakoľko súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil výpovede svedkov F. L. Q., F. E. T. X. B. a konal nesprávne, keď pri svojom rozhodovaní vychádzal z týchto neobjektívnych, ničím nepodložených a účelových výpovedí, porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces a odňal mu tým možnosť konať pred súdom. Vytkol prvostupňovému súdu, že absolútne nesprávne vyhodnotil situáciu, v ktorej sa nachádzal v čase podpisu zmluvy o úvere a záložnej zmluvy a otázku stavu núdze a tiesne, v ktorej sa nachádzal nesprávne právne posúdil, keď iba stroho konštatoval, že ak by uzavrel zmluvu v tiesni, tieseň nerobí právny úkon neplatným, ale mal možnosť od zmluvy odstúpiť, čo nevyužil. Uviedol, že tieseň a stav jeho núdze vyplýva predovšetkým z toho, že nebol schopný splácať svoje skôr vzniknuté záväzky, nemal z čoho hradiť základné životné potreby, bol skutočne v mimoriadne ťaživej životnej situácii a preto bol v čase uzavretia zmluvy vystavený veľkému tlaku a tento stav ho prinútil k uzavretiu zmluvy o úvere a záložnej zmluvy, vrátane vystavenia zmenky, pričom nekalosť konania odporcu vyplýva aj z toho, že napriek jeho nulovému príjmu mu odporca poskytol pôžičku, keďže vedel, že vlastní nehnuteľnosť, ktorú zaťažil záložným právom vo svoj prospech a súčasne mu dal podpísať blankozmenku ako ďalšiu formu zabezpečenia pôžičky, pričom ho nezaujímalo, či bude schopný splácať úver, naopak, musel vedieť, že bude mať so splácaním tejto pôžičky problémy, o.i. vzhľadom na výšku nominálnej hodnoty pôžičky, zmluvné pokuty a pod. Poukázal na skutočnosť, že odporca si z podpísanej blankozmenky uplatňuje úžernícke úroky vo výške 8.522,80 eur, čo je podstatne viac ako v skutočnosti obdržal zo zmluvy o pôžičke vo výške 5.250 eur, pričom pôžičku kompletne splatil spolu aj s dohodnutým úrokom v celkovej výške 10.728 eur s tým, že suma 8.522,80 eur je vlastne zmluvnou pokutou vo výške takmer 170 % pôvodnej sumy, čo by malo byť taktiež hodnotené ako využitie dominantného postavenia odporcu k navrhovateľovi v čase poskytnutia pôžičky, keď v zmluve nielen že dohodol 100 % - ný úrok z pôžičky, ale aj úžernícke poplatky a sankcie za akékoľvek omeškanie s príslušnou splátkou. Namietol, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a tieto vyhodnotil v jeho neprospech s tým, že z množstva pojednávanií, ktoré boli vo veci vytýčené a ktorých sa zúčastnil mal dojem, ako keby nestál pred objektívnym všeobecným súdom, ktorý má záujem spravodlivo vo veci rozhodnúť a v tej súvislosti zhromaždiť a posúdiť všetky dostupné dôkazy, ale ako keby konal pred rozhodcovským súdom zriadeným nebankovými subjektmi s tým, že je zrejmé, že súd prvého stupňa vychádzal pri svojom rozhodovaní len z tvrdení odporcu, pričom časť jeho odôvodnenia tvorí jeho argumentácia a jeho právnu argumentáciu prednesenou v ústnych prednesoch, ako aj v písomných vyjadreniach sa nezaoberal vôbec. Uviedol, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o úvere sa vždy posudzuje podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý citoval vo svojom rozhodnutí aj súd prvého stupňa, avšak samotnú zmluvu o úvere, resp. jej platnosť súd prvého stupňa podľa zákona o spotrebiteľských úveroch neposúdil, čo spôsobilo ďalšiu vadu konania s tým, že dojednania v zmluve o úvere sú nielen neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale sú jednoznačným znakom obchádzania zákona, napr. ustanovením o najvyššej prípustnej miere úrokov v občianskoprávných vzťahoch, keď odporcom stanovený úrok, zmluvné pokuty, penále sú v rozpore s dobrými mravmi, ktoré spôsobujú, že právny úkon je postihnutý absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Namietol, že súd prvého stupňa neprihliadol ani na formu zmluvy o úvere, z ktorej nepochybne vyplýva, že ide o štandardizovanú, typovú zmluvu, pripravenú vopred pre veľký počet dlžníkov, a neprihliadol ani na okolnosti uzavretia zmluvy, na stav jeho tiesne a núdze, ako ani na skutočnosť, že bol odporcom uvedený do omylu v tom, že si berie pôžičku vo výške 10.728 eur, pretože nebol oboznámený s tým, že odmena za poskytnutie pôžičky bude vo výške 50 % z požadovanej sumy, t.j. v sume 5.478 eur a, že táto bude splatná ku dňu poskytnutia pôžičky, teda, že dostane reálne len sumu 5.250 eur a splácať bude 10.728 eur. Uviedol, že ďalšou vadou konania je skutočnosť, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s dôvodmi, pre ktoré zamietol jeho návrh na vyslovenie neplatnosti záložnej zmluvy a s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný s tým, že záložná zmluva pritom preňho predstavuje obzvlášť vysoké nebezpečenstvo, keďže umožňuje uspokojenie pohľadávky odporcu z jeho majetku bez súdnej kontroly, čo je v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 21. novembra 2012 č. k. 18 Co 109/2011 (správne spisová značka) v kolízii s princípom efektivity úniijného práva a umožňuje obísť dôležitý prvok práva EÚ, ktorým je ex offio súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok. Navrhovateľ v

dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že celkové nebezpečenstvo je podstatne zvýšené práve vydaním a podpísaním blankozmenky, ktorú si okrem iného odporca od neho uplatňuje vo výške 8.522,80 eur z titulu omeškania niektorých splátok v samostatnom konaní s tým, že má dôvodné podozrenie, že práve cez túto zmenku mal odporca úmysel zmocniť sa v následnom exekučnom konaní celého rodinného domu. Namietol, že relevantnými listinnými dôkazmi (podanie zo dňa 26. 09. 2014) preukázal, že splatil úver odporcovi vo výške 10.728 eur, ktorá suma predstavuje zaplatenú celú istinu reálne poskytnutej pôžičky vo výške 5.250 eur a navyše odmenu vo výške 5.478 eur s tým, že súd prvého stupňa na tieto dôkazy neprihliadol a týmto sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal a nevysporiadal sa s touto dôkaznou situáciou. Vytkol súdu prvého stupňa, že napadnutý rozsudok je v rozpore s ust. § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 O. s. p., neurčitý, nejasný a nepresvedčivý a preto nepreskúmateľný s tým, že súd prvého stupňa konal v rozpore so zákonom aj v súvislosti s jeho návrhom na zmenu žalobného petitu, keď uznesením, ktorým nepripustil zmenu žalobného petitu v zmysle jeho návrhu v písomnom vyjadrení zo dňa 04. 09. 2014 bol porušený zákon a došlo ním k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, keďže nepripustenie zmeny petitu nezdôvodnil, bez ďalšieho tento návrh zamietol na pojednávaní dňa 14. 10. 2014 a je pozoruhodné, že súd prvého stupňa, ktorému bol návrh na zmenu petitu zo dňa 04. 09. 2014 doručený na pojednávaní dňa 09. 09. 2014, sa návrhom na zmenu petitu zaoberal až na pojednávaní dňa 14. 10. 2014, rozhodol o tom na pojednávaní ústne, bez toho, aby vydal písomné rozhodnutie, v ktorom by uviedol dôvody svojho zamietavého rozhodnutia, napriek tomu, že mal na to dostatok času. Za závažnú vadu konania spôsobujúcu porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces a odňatie jeho možnosti konať pred súdom označil skutočnosť, že súd prvého stupňa sa pri posudzovaní jeho nároku absolútne neriadil rozsiahlou ustálenou medzinárodnou a vnútroštátnou judikatúrou vo veciach ochrany spotrebiteľa, ktorá je na posudzovaný prípad jednoznačne aplikovateľná, nevzal do úvahy množstvo súdnych rozhodnutí, ktoré sa vysporiadali s otázkami, ktoré sa v tomto konaní posudzovali a riešili, naopak, bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia vec diametrálne odlišne právne posúdil, ako je posúdená ustálenou judikatúrou zahraničných súdov, krajských súdov Slovenskej republiky, ako aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky a poukázal na rozhodnutie samotného Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 42Cb 282/2008-184 (správne číslo konania pozn. odvolacieho súdu), z ktorého je zrejmé, že rovnaký súd sa v rovnakej otázke, proti rovnakému účastníkovi konania na strane odporcu vyjadril tak, že vyhovel nároku navrhovateľa na vyslovenie neplatnosti právnych úkonov, z dôvodu ktorého je postup súdu prvého stupňa v tomto konaní nezákonný, protiústavný a napadnuté rozhodnutie je výsledkom nielen nesprávneho právneho posúdenia veci a nezákonného hodnotenia dôkazov, ale aj výsledkom absolútnej svojvôle súdu prvého stupňa. Uviedol, že napadnutým rozhodnutím nepochybne došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a tým aj k porušeniu zásady právnej istoty (Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 28/2009), k prehlbovaniu protiprávneho stavu zavineného odporcom, k porušeniu jeho základných práv na spravodlivý súdny proces, predvídateľnosti práva garantovaných Ústavou SR a čl. 6 Dohovoru o základných právach a konaním pred súdom prvého stupňa sa absolútne nenaplnil účel občianskeho súdneho konania uvedený v ust. § 2 a 3 O. s. p., keďže v ňom nebola poskytnutá žiadna ochrana jeho právu, ktoré bolo konaním odporcu jednoznačne zneužitá a bolo mu ním odňaté právo domáhať sa ochrany svojich práv, ktoré boli porušené na nezávislom súde. Poukázal na skutočnosť, že zo spôsobu vedenia konania súdom prvého stupňa a kladenia mu otázok vyplýva, že súd považoval na jeho ujmu, že po vzniknutých problémoch oslovil právnik, že si dal vec ním posúdiť a že bol aj v konaní právnikom zastúpený. Namietol aj výrok, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania, nakoľko vzhľadom na jeho nepriaznivú sociálnu situáciu bol dôvod na nepriznanie trov konania a trov právneho zastúpenia odporcovi v celom rozsahu s tým, že nakoľko má postavenie spotrebiteľa, vzťahuje sa naňho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Uviedol, že boli splnené podmienky pre rozhodnutie o trovách podľa § 150 O. s. p., keďže sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, vzhľadom na jeho nepriaznivú osobnú a majetkovú situáciu, jeho zdravotný stav, keďže je invalidným dôchodcom, živnostníkom, ktorý však nie je schopný vykonávať žiadne práce a nemôže sa zamestnať alebo brigádovať a zabezpečiť si tak príjem s tým, že v rodinnom dome, ktorý vlastní nebyva, nakoľko nie je schopný uhrádzať náklady spojené s jeho prevádzkou a preto býva v byte, ktorý vlastní jeho syn a preto je úhrada trov konania preňho a jeho celú rodinu likvidačná.

Odporca, ktorému bolo doručené odvolanie navrhovateľa dňa 13. 01. 2015 sa k nemu písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01. 06. 2014, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.

s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. januára 2016 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

V posudzovanej veci je predmetom odvolacieho konania posúdenie vecnej správnosti prvostupňového rozsudku, ktorým návrh navrhovateľa na určenie, že zmluva o revolvingovej pôžičke č. XXXXXX-XXXXX

uzavretá dňa 16. 12. 2009 medzi odporcom ako veriteľom a navrhovateľom ako dlžníkom je neplatná, určenia, že záložná zmluva k nehnuteľnosti č. XXXXXX-XXXXX uzavretá dňa 16. 12. 2009 medzi účastníkmi konania je neplatná a zároveň vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1. 306 eur zamietol z dôvodu, že zmluvný vzťah, ktorý medzi účastníkmi konania vznikol, nemá charakter spotrebiteľského vzťahu, z dôvodu ktorého sa navrhovateľ nemôže domáhať neplatnosti daných právnych úkonov podľa ustanovení o spotrebiteľských úveroch.

Odvolačí súd sa v celom rozsahom stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že navrhovateľ v konaní právne relevantným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, že nevedel, že zmluvy uzatvára ako fyzická osoba - podnikateľ, nakoľko si zmluvy riadne neprečítal, keď ho zaujímala iba výška poskytnutej pôžičky a výška mesačných splátok a požiadavkou odporcu predložiť živnostenský list a daňové priznanie sa bližšie nezaoberal, že zmluvu uzavrel v tiesni a pod tlakom vlastných finančných problémov, nakoľko práve naopak z výpovede navrhovateľa (viď č. I. 150 spisu) jednoznačne vyplýva, že chcel pôžičku v sume 10.000 eur a zároveň, že si bol vedomý toho, že odporca poskytoval pôžičku fyzickým osobám, ktoré museli predložiť potvrdenie o svojom príjme, maximálne vo výške 1.500 eur (tzv. zamestnanecké pôžičky).

Vzhľadom na uvedené je preto nesporné, že pokiaľ chcel navrhovateľ čerpať pôžičku vo výške 10.000 eur ako fyzická osoba, muselo mu byť vysvetlené, že v tejto výške mu pôžička poskytnutá byť nemôže (vzhľadom na limit pre fyzickú osobu do sumy 1.500 eur), so zásadou formálnej logiky mu bolo určite ozrejmené, že pokiaľ požaduje pôžičku v danej výške, bol povinný zmluvu uzavrieť ako podnikateľ - živnostník.

Nebolo možné sa stotožniť ani s obranou navrhovateľa, že sa vo vzťahu k odporcovi ako podnikateľ nesprávne, že odporca neskúmal, či peniaze, ktoré mu boli poskytnuté aj reálne na dohodnutý účel použil, nakoľko ako vyplýva zo svedeckých výpovedí v konaní vypočutých svedkov (X. B.), odporca žiadal iba o poskytnutie ústnych informácií klienta, ktoré za účelom poskytnutia úveru nebol povinný preukazovať žiadnym podnikateľským plánom s tým, že iba v prípade, ak by bol klient v strate, úver by mu poskytnutý nebol.

Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že podmienkou poskytnutia úveru podnikateľovi nebolo „správanie sa klienta ako podnikateľa“ vo vzťahu k odporcovi, pričom odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo pod týmto pojmom mal navrhovateľ vôbec na mysli, keď podľa názoru odvolacieho súdu podnikateľskú činnosť osvedčujú iné skutočnosti, medzi ktoré patria napr. oprávnenia, na základe ktorých tá - ktorá osoba podnikateľskú činnosť vykonáva, daňové priznanie podnikateľa a pod. s tým, že povinnosťou odporcu ani nebolo skúmať na aký účel podnikateľ poskytnutý úver použil.

K tvrdeniu navrhovateľa, že zmluvy uzavrel pod tlakom a v tiesni a preto sú neplatné, nakoľko peniaze potreboval na uspokojenie základných životných potrieb, na vyrovnanie nedoplatkov za energie v súvislosti s bývaním, na živobytie pre seba a svoju rodinu, ako aj na vyrovnanie skôr vzniknutých záväzkov, z dôvodu ktorého nemá záver súdu prvého stupňa o tendenčnosti tejto argumentácie žiaden relevantný podklad, považuje odvolací súd za nutné doplniť, že síce právny úkon (§ 37 Občianskeho zákonníka) je urobený slobodne, ak k prejavu vôle nebol účastník prinútený určitými skutočnosťami, bez ktorých by k takémuto úkonu nedošlo, avšak sloboda vôle nie je dotknutá vtedy, ak niekto robí právny úkon na splnenie povinností, na ktoré sa sám zaviazal.

V posudzovanej veci navrhovateľ v priebehu celého konania tvrdil, že dôvodom uzavretia predmetných zmlúv bola jeho ťaživá finančná situácia, v dôsledku ktorej nebol schopný plniť svoje záväzky vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrel s obchodnou spoločnosťou Provident Financial, s. r. o. dňa 29. 05. 2009 a predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v sume 600 eur a zo Zmluvy o úvere a ďalších úverových produktoch uzavretej dňa 03. 12. 2007 s obchodnou spoločnosťou GE Money, a. s., na základe ktorej mu bol poskytnutý úver v sume 120.000,- Sk (3.983,27 eur), nemal z čoho hrať základné životné potreby, čím bol vystavený tlaku a tento stav ho prinútil uzavrieť zmluvu o úvere a záložnú zmluvu a vystaviť zmenku, avšak uvedená životná situácia, ktorú si navrhovateľ spôsobil sám, v žiadnom prípade nepredstavuje nedostatok slobody prejavu vôle, keďže navrhovateľ sa sám rozhodol čerpať úvery, keď uzavrel vyššie špecifikované zmluvy a zároveň bol uzrozumený s tým, že povinnosti vyplývajúce mu z uzavretých zmlúv je povinný plniť a preto je jeho argumentácia týkajúca sa uzavretia sporných zmlúv v tiesni absolútne právne irelevantná.

Z vyjadrení navrhovateľa v priebehu prvostupňového konania vyplýva, že uzavretie daných zmlúv odôvodňoval ich uzavretím v tiesni, t. j. svojim sociálnym a hospodárskym stavom, ktorý naňho doliehal tak závažným spôsobom, že by zmluvy, nebyť tejto situácie neuzavrel.

Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že uvedeným spôsobom odôvodňovaná tieseň konajúcej osoby (§ 49 Občianskeho zákonníka) jej poskytuje právo od zmluvy odstúpiť, avšak navrhovateľ od ich uzavretia (16. 12. 2009) od zmlúv neodstúpil, t. j. nebol dôvod v konaní preukazovať, resp. skúmať a právne posudzovať tieseň, do ktorej sa navrhovateľ údajne dostal a v dôsledku ktorej uzavrel zmluvy, ktorých určenia neplatnosti sa v konaní aj z tohto dôvodu domáhal.

K argumentácii navrhovateľa, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že zmluvy neuzavrel ako spotrebiteľ, ale ako fyzická osoba - podnikateľ odvolací uvádza, že spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti s tým, že zákonom č. 379/2008 Z. z. bolo do definície za slová „spotrebiteľ je“ vložené slovo fyzická osoba, čím sa pojem spotrebiteľa v Občianskom zákonníku zúžil iba na fyzické osoby a podľa dôvodovej správy k citovanému zákonu sa za fyzickú osobu považuje aj podnikateľ - fyzická osoba, pokiaľ má vzťah s dodávateľom zo spotrebiteľskej zmluvy a predmet plnenia neslúži na podnikanie.

V prejednávanej veci je nesporné, že navrhovateľ ako dlžník dňa 16. 12. 2009 uzavrel s odporcom ako veriteľom Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. XXXXXX-XXXXX, z bodu 1., 1. 1. (predmet pôžičky) vyplýva, že veriteľ poskytuje dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 10.728 eur (323.191,73,- Sk) a dňa 16. 12. 2009 uzavrel navrhovateľ ako záložca s odporcom ako záložným veriteľom záložnú zmluvu, ktorou bola zabezpečená pohľadávka odporcu voči navrhovateľovi vo výške poskytnutej revolvingovej pôžičky (10.728 eur), pričom predmetom záložného práva bol rodinný dom so súpisným číslom 280, ktorého výlučným vlastníkom je navrhovateľ.

Odvolací súd považuje zároveň za potrebné poukázať na skutočnosť, že samotný navrhovateľ ako podklad pre záložné právo zadal vypracovanie znaleckého posudku na stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti (vyššie uvedenej) znalkyni Ing. L. Z. ešte dňa 25. 11. 2009 (viď č. I. 279 spisu), pričom zmluvy (aj záložnú) uzavrel dňa 16. 12. 2009.

K dôkazom, ktoré navrhovateľ predložil až v odvolacom konaní je nutné uviesť, že súd prvého stupňa v súlade s ust. § 120 ods. 4 O. s. p. na pojednávaní dňa 14. 10. 2014 prijal uznesenie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené a nakoľko navrhovateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadny akceptovateľný dôvod vyplývajúci z ust. § 205a O. s. p., nebolo možné v odvolacom konaní na ne prihliadať.

K tvrdeniu navrhovateľa v podanom odvolaní, že súd prvého stupňa konal v rozpore so zákonom aj v súvislosti s jeho návrhom na zmenu žalobného petitu, keď uznesením, ktorým nepripustil zmenu žalobného petitu v zmysle jeho návrhu v písomnom vyjadrení zo dňa 04. 09. 2014 bol porušený zákon a došlo ním k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, keďže nepripustenie zmeny petitu nezdôvodnil, bez ďalšieho tento návrh zamietol na pojednávaní dňa 14. 10. 2014, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že z ust. § 95 ods. 1 O. s. p. vyplýva povinnosť súdu rozhodnúť o navrhovanej zmene alebo uznesením, ktoré je nutné doručiť účastníkom konania, alebo na pojednávaní, v prítomnosti oboch sporových strán a vtedy nie je povinný písomne vypracované uznesenie účastníkom konania doručovať.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ v podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 09. 09. 2014, ktoré súdu prvého stupňa predložil na pojednávaní navrhol zmenu petitu, a nakoľko bez toho, aby sa s ňou súd oboznámil, nemohol o nej rozhodnúť, správne postupoval, keď o navrhovanej zmene rozhodol na ďalšom pojednávaní dňa 14. 10. 2014 uznesením, ktoré ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní (viď č. I. 326 spisu) aj odôvodnil a účastníkov poučil o opravnom prostriedku, keďže právni zástupcovia sporových strán boli na pojednávaní osobne prítomní.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a

právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým návrh navrhovateľa zamietol.

Súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a nakoľko navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Súd prvého stupňa rozhodol správne aj o trovách konania podľa zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu), ktorá sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania, nakoľko iba v sporovom konaní sa dá hovoriť o úspechu, resp. neúspechu účastníka konania.

V posudzovanej veci bol odporca v konaní úspešný v celom rozsahu a preto vznikla navrhovateľovi, ktorý v konaní úspešný nebol, povinnosť zaplatiť trovy, ktoré odporcovi v konaní vznikli, pričom sa nebolo možné stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že bolo povinnosťou súdu prvého stupňa na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ust. § 150 O. s. p., keď dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v jeho nepriaznivej osobnej a majetkovej situácii, nakoľko z obsahu spisu iba vyplýva, že navrhovateľ poberal nemocenské od 01. 04. 2009 do 31. 12. 2009, avšak návrh na súd prvého stupňa podal až dňa 08. 12. 2011, pričom v priebehu prvostupňového konania žiadnym právne relevantným dôkazom svoju finančnú situáciu nepreukazoval a žiadny dôkaz o tom, že je bez príjmu a nemá možnosť sa zamestnať, resp. vykonávať podnikateľskú činnosť v konaní, okrem verbálnych tvrdení, nepredložil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a návrh na ich priznanie nepodal (§ 151 ods. 1 O. s. p.)

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.